

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <small>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</small>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM
		

IN 'T PUBLIEK

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

II.

Plaatsen bespreken is een vervelend werkje. En dan is men blij, als men zich een beetje verstrooien kan.

Onlangs, bij het plaatsbespreken, verstrooide ik me zeer — maar ik had me toch maar liever verveeld, dan zulk een afleiding te vinden.

't Zou een zeer druk bezochte voorstelling worden. Ik had toch een half uurtje *over* en daarom ging ik reeds naar het Gebouw, waar ik plaatsen zou kunnen bespreken, ofschoon ik een half uur aan 't nog gesloten loket zou moeten wachten.

Maar enfin, dan kreeg ik een van de eerste volgnummers, als 't loket opende.

Toen ik de groote gang binnentrad, waar zich links het guichet bevond, waar de plaatsbewijzen werden afgegeven, vond ik reeds tien of twaalf personen, die gedacht hadden als ik, en, in den loop van 't halfuur, kwamen er nog enkelen bij. Zoo zat er een clubje van allerlei rang en stand in de vestiaire, en op de stoelen langs den wand.

Op de vloertegels van de gang klonken sloffende schreden, de deur van de vestiaire werd met drie rukken teveel opengedaan — een jonge dame trad binnen.

Kent ge 't woord „slungel”? 't Wordt meestal voor jongens gebruikt; 't geeft van den jongen in quaestie geen zeer goeden dunk en ik zou u niet raden, 't in uw vocabulaire op te nemen.

En toch dacht ik aanhoudend aan „slungel” en „slungelachtig” en al de afleidingen, als ik naar die jonge dame keek.

Ze droeg een langen mantel, die toch nog niet geheel lang was. Daaronder kwam een sleep uit, een heuschelijke sleep, en aan enkele sporen zag ik, dat die op straat voortdurend bewezen had, een sleep te zijn.

Heur haar zat in een toetje vlak boven haar nek, en spichtige, losse haren waren achter de ooren weggestreken. —

Er was geen stoel meer ledig: ze moest *blijven* sloffen. Na een keer of drie de vestiaire op en neer te zijn gesloft, waarbij ze me wee maakte, ging ze uit doodelijke verveling voor een der vele affiches staan en, goede Hemel, daar las ze halffluid, alsof ze zich

eensklaps verbazend interesseerde voor de aangekondigde opera en den te verwachten gast: „*Nieuwe Nederl. Opera, Lohengrin, Opera in vier bedrijven*” en zoo voorts, tot onder aan toe. Toen draaide ze zich weer om, slofte verder, geeuwde van verveling en weer schrikte ik, dat een jong meisje in 't publiek zóó doen kon, want ze geeuwde flink hoorbaar, zonder door een



Hoofdtoisel van een vrouw uit
Lovale (Afrika)

enkele beweging te trachten, haar overtreding van de eenvoudigste gedragsvoorschriften te verbergen.

Slof, slof! daar slungelde ze de vestiaire uit. Goddank, ik was even van haar bevrijd — foei, ze had me slaperig gemaakt, en achter mijn mof streed ik mijn strijd met den opkomenden geeuw uit.

Doch o wee! Het geslier op de tegels der gang was nog erger. Enkele oogenblikken later was ze een zaal aan den over-

Nu komt 't in het hoofd van enkele dier medemenschen wel eens op, ook zulk een prachtmensch te willen zijn — dan beginnen ze met de eigenschap over te nemen „onafhankelijk van 't oordeel der wereld” — maar tot 't hoog boven de menschen staan, komen ze niet.

Zulk een menschje was nu de bewuste jonge dame. Ze bekommerde zich niet om 't oordeel der wereld, toonde dat in al haar handelingen, en zondigde dubbel, omdat ze

DE BEROEMDE ROEDOEAN SCHOOL.



De zaal, waar de meisjes haar huiswerk maken.

kant van de gang binnengetreden: veel gerucht makend had ze een stoel genomen en was ze tot rust gekomen. Alleen, als de deur van de vestiaire, waar wij zaten, openging, hoorde ik een halfvuid geneurie: „Tjom, di-de tjom — tom, tom —”

Later bij 't plaatsbespreken, hing ze als een toonbeeld van jonkvrouwelijke bevalligheid over de kleine balustrade voor 't loket, hardop tellend: „een, twee, drie, vier, enz. — o, ik ben dertien —”

Sommige menschen staan zóó ver boven hun medemenschen, dat ze in waarheid totaal onafhankelijk zijn van 't oordeel der wereld.

een jong meisje was.

Overdreven, mijn verhaal van mijn jong meisje? Helaas, neen, waar tot in alle bijzonderheden. Ik vertelde dit niet, om meisjes te waarschuwen: „Wees niet zoo.”

Want velen zullen nooit zoo zijn, vanzelf niet.

Doch weinigen kunnen, met de hand op 't hart, verklaren, dat nooit of nimmer een glimpje zich vertoont, van wat deze jonge dames zoo ontsierde.

Wie wil niet eens éven, heel even gewichtig kijken — in 't publiek?

Wie wil niet eens opgemerkt worden, wil niet eens toonen; dat ze ook al deel

uitmaakt van 't publiek of — er boven staat?
En dan — 't is een gevaarlijke grens, die
tusschen 't betamelijke en 't ontsierende, 't
onwelhoeglijke.

Ik las eens een oud Fransch verhaaltje
van drie zusters. En ik herinner me nog
goed, dat de kaboutertjes 't meest liethad-
den: *«celle, dont on ne dit rien, dont on
ne sait rien.»*

De kaboutertjes waren heusch zoo dom
nog niet!
